

Marković Radmila

Valahol

Valahol elhagyott,
átgázolt rajtam az idő.
Valahol bennem él
amit még keresek,
a testem nem tart lépést
a lelkeimmel,
mert
valahol eltévedtem,
valahol tévedtem,
és az a valahol itt van velem,
itt van bennem
ez a valahol még mindig
játékot űz velem.

Éjfél

Kémény felett
melengeti végtagját
az éjfél.
Fekete köntösét
a szél lebegteti.
Távolban szunnyadva
csobog egy csillagpöttyös patak,
álomba ringatta önmagát
a vízi világ.
Csak a béka leselkedik,
hosszú nyelve
egy szúnyogra vár.

Búcsút inteni

Földi létnek válaszképe
itt hagyni mindent:
örömet, bánatot,
szerelmet, kárhozatot,
Sors-térképén
kusza útvonalakat,
keservesen küszködő szívet,
ésszel teli üres zsebet,
kínos éjek töprengését,
magányát a hajnalhasadásnak,
búcsút inteni ennek a világnak,
lépkedni az élet utáni élet felé.